KÁZÁNÍ 6. neděle velikonoční/ Rogate: Modlete se! 22.5.2022

L 11,1-4

Jednou se Ježíš na nějakém místě modlil; když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako tomu učil své učedníky i Jan." Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Náš denní chléb nám dávej každého dne. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje proti nám. A nevydej nás do pokušení."

Apoštol z listu Židům by nás možná napomenul, abychom se nevraceli pořád k základním článkům křesťanského učení. Že to už máme mít dávno za sebou a být v křesťanství pokročilejšími. Jenže, mně přijde, že se k tomuto základnímu učení o křesťanské modlitbě potřebujeme vracet. Souhlasíte?

Podle Lukáše je modlitba vlastně dechem naší víry. Proto, v jeho podání, ta Ježíšova modlitba – modlitba Páně – není jen základním kusem křesťanského učení o modlitbě. Není to ani jen ta nejdůležitější vzorová modlitba. A už vůbec to není nějaký nezbytný kus křesťanské bohoslužby, na který jsme si jaksi zvykli. A který často už nesoustředěně odříkáváme. Anebo zařazujeme, když si nevíme rady s modlitbou vlastními slovy. Mně to spíš přijde, že s touhle modlitbou jako by Ježíš svým učedníkům otevřel a nabídl srdce své víry. Svého jedinečného vztahu s Bohem. Srdce svého učení, jednání i směřování. Jako by jim v této modlitbě vdechl svého ducha a své zaměření.

To, co nám tady chce Lukáš jedním dechem s tím povědět, že tuhle modlitbu i nám dává Pán Ježíš jako společnou modlitbu. Jako modlitbu společenství jeho učedníků, jeho církve. A to ve dvojím smyslu. Tahle modlitba vyjadřuje základní rysy víry a směřování společenství kolem Ježíše. A pak: tahle modlitba nás vede do společenství kolem něho. Vždyť když se můžeme a máme modlit Otče v Ježíšovu jménu, potřebujeme k tomu minimálně jednoho dalšího. Ježíšova modlitba nás tak vyvádí z izolace a skrytosti našeho soukromého modlení/nemodlení. Vždyť s tou prosbou o chléb náš vezdejší každého dne, se potřebujeme takhle modlit každý den. A tak, jestli to vezmeme vážně, potřebujeme vyhledat minimálně jednoho člověka téže víry, abychom se mohli společně ve jménu Ježíše modlit dnes a každý nový den.

Bratři a sestry, tady jsme u srdce toho, proč se vůbec můžeme takhle oslovovat. Je to díky Ježíši, který nám touto modlitbou otvírá ten nejdůvěrnější přístup k Otci. ***Když se modlíte, říkejte: „Otče…"*** Můžete se modlit jako moji bratři a sestry, jako rodina Božích dětí. Milí přátelé, tohle přece nestačí jen tak vědět. Na tohle si nemůžeme jen tak zvyknout. Tohle je přece vždy nová nepochopitelná milost, síla a naděje téhle modlitby. Že můžeme Boha, Otce Ježíše Krista, i my oslovovat a dovolávat se jako Otce. A právě když podle Lukáše zní to oslovení jen „Otče", o to víc se zdůrazňuje ta milost a síla prosté osobní důvěry. Kéž bychom ji nově jako jedinečnou milost přijali.

A kéž bychom si nově uvědomili, jaký zvláštní charakter modlitby nám Ježíš dává. ***Otče, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království.*** Právě v téhle Lukášově ještě větší stručnosti to vyniká. Vy, moji učedníci, Boha jako Otce s důvěrou vzývejte. A taky se ho s naléhavostí jeho dětí dovolávejte. A mějte přitom na srdci především, aby se ukázalo jako svaté, jedinečné a svrchované, to, kým a jaký Otce je. To, jak se dal poznat svému lidu i vám skrze mne. A to, aby

přišlo jeho království. Aby se ještě víc a jednou naplno projevila jeho vláda v tomhle světě. K tomu buďte jako moji žáci, bratři a sestry, vždycky a ve všem zaměřeni. To nepřestávejte očekávat a vyhlížet. K tomu směřujte své modlitby i svůj život každého dne. Toho se na Otci každého dne nově a především dovolávejte.

Zdá se, že po těch dvou úvodních prosbách zaměřených na Boha, se ty další tři zaměřují na nás a jsou to prosby za naše potřeby. Neříká ale spíš Pán Ježíš v těchto prosbách, jak se to posvěcení Otcova jména a příchod jeho vlády už prosazují v našem každodenním životě? ***Náš denní chléb nám dávej každého dne. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje pro nám. A nevydej nás do pokušení.***

Nepřipomínají nám tyto prosby, že církev Ježíše Krista je společenstvím na nezajištěné cestě do Božího království? Podobně jako byl Izrael kdysi na cestě z otroctví do zaslíbené země? Tak se jako církev Kristových učedníků skrze tyto prosby každý den vracíme na tuhle cestu. Na cestu každodenní životní odkázanosti na Boží chléb. Každodenní potřeby jeho odpuštění, stejně jako nezbytnosti, abychom my odpouštěli. A taky vědomí, že na téhle cestě jsme vystaveni různým pokušením, které jsou nad naše síly. Proto potřebujeme prosit, aby nás v nich Bůh nenechal bez své pomoci a ochrany.

Pokušením pro církev je dojem, že dnes už nejsme tak nuzní a ohrožení jako ti chudí první učedníci. Křesťanský sbor ani křesťanská domácnost by si nikdy neměli začít myslet, že se jich už tahle prosba o každodenní chléb netýká. Protože už nejsou v situaci takové nouze a odkázanosti na Boží péči. Naopak. Tahle odkázanost na Boží denní chléb a ochota se tahle vnímat a této péče se dovolávat a přijímat ji, nás vrací na cestu Boží církve. A věřím, že když se jako sbor i domácnost budeme takto upřímně modlit a takto vnímat, budeme i svobodnější a štědřejší k dávání. Na potřeby druhých. Na poslání sboru. Na Boží dílo mezi námi. Tak se rostoucí opravdovost v této prosbě nakonec projeví i v rostoucích salárech a darech.
Podobně je pokušením v církvi podceňovat, že potřebujeme každý den, aby nám Bůh odpouštěl naše hříchy. Lukáš neříká dluhy, viny, jak jsem zvyklí ze znění Matoušova. Říká „odpusť nám naše hříchy“. Soustředí nás tak víc na naše každodenní všelijaká odcizení Bohu. Kdykoli nějak zlehčujeme váhu Boží svatosti a lásky. Anebo zapomínáme na zaměření k jeho přicházejícímu království. Zkrátka, kdykoli jsme jako křesťané nějak mimo. Ježíš ví, že jeho následovníky, bratry a sestrami jsou hříšní a hřešící lidé. Ale učí nás to nebrat nalehko, prosit Otce o odpuštění. A to zároveň s jasným vědomím, že my taky odpouštíme. Lukáš říká dokonce „každému“. Protože Boží vládu necháváme přicházet, když sami přijímáme Jeho odpuštění, ale taky, když sami odpouštíme.

A pokušením je pro nás taky, když podceňujeme, že jsme na cestě víry vystaveni různým pokušením. Když sílu nevěrností a různého zla podceňujeme anebo naopak přeceňujeme. Proti obojímu nás Pán Ježíš učí prosit: ***A nevydej nás do pokušení***. S pokorou, že sami jsme na ně slabí. Ale s důvěrou, že Ty, Otče nás tomu nevydáš a nenecháš nás bez pomoci, která je silnější.

Bratři a sestry, Ježíšova modlitba je původně nápadně neuzavřená. Zřejmě proto, že má své pokračování v každodenním životě, kde se tyhle prosby prověřují. V různých nouzích, hříších a pokušeních. Ale taky v otázkách i pokušeních, které se týkají modliteb. O tom bude pokračování tohoto Ježíšova vyučování o modlitbě jeho učedníků – příští neděli.

Tichá chvíle

Modlitba
Pane Ježíši, děkujeme Ti, že jsi nám otevřel a znovu dnes otvíráš přístup k Bohu Otci. Do společenství jeho lásky a svrchovanosti nade vším. Že jsi nás nehodné přijal jako své bratry a sestry, a přitom jsi i naše hříchy nesl ve svém kříži, a i nyní Tě naše nevěrnosti zraňují a tíží.
Duchu svatý, pomoz nám tahle známá slova modlitby od Pána Ježíše nově přijmout! Jako to stále živé spojení s ním a s Otcem nebeským. Abychom mohli být jeho učedníky a jeho církví.
Dej, ať tuhle možnost a potřebu společně se slovy Ježíšovými modlit, nově objevíme.

Vyznáváme Ti, Otče, své hříchy, nevěrnosti. Ty o nich nejlíp víš. Když jsme se zase v jednu chvíli k Tobě modlili, a za chvíli jsme jednali v rozporu s tím. Své srdce jsme odvraceli, svými smysly jsem se nechali ovládnout. Modlili jsme se „posvěť se jméno Tvé, přijď království Tvé“ a zanedlouho jsme smýšleli a jednali, jako by oho nebylo.
Proto s lítostí prosíme: ***Pane, smiluj se nad námi!***

Slova milosti:
Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti…Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého.

P: D 612 Ó Otče milý přicházíš k nám